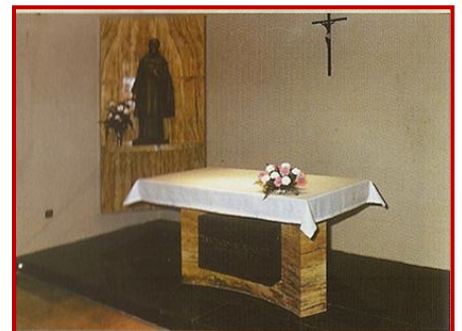

BEAT P. FRANCESC PALAU I QUER

(Aitona 1811 – Tarragona, 1872)

VOCACIÓ I MISSIÓ

“Déu ha escrit amb el seu propi dit en les taules del meu cor el manament de l’amor.”

1. Infància a Aitona i Lleida

Francesc Palau Quer va néixer el 29 de desembre de 1811, en plena dominació francesa -"l'any de la fam"-, sent batejat el mateix dia. Va ser el setè dels nou fills de Francesc i Antònia, pagesos cristians d'Aitona. Als 7 anys va rebre el sagrament de la confirmació. El mateix any va néixer Joan, el seu germà petit, amic i deixeble. Uns catorze anys tindria quan va celebrar la seva primera comunió a l'ermita de Butsènit.

Aitona, antiga vila del marquesat dels Montcada i senyoriu dels ducs de Medinaceli, havia quedat destruïda a causa de la guerra del Francès. Al costat d'un ambient auster de treball per recuperar els camps a la tasca agrícola, Francesc va beure la religiositat en el si familiar. A ell li agradava estudiar: era reflexiu, callat i observador, intel·ligent, molt despert i poc aficionat a les tasques agrícoles. La seva germana i confident, Rosa, casada a Lleida, el va animar a no deixar l'escola i als 14 anys el va portar amb ella perquè pogués assistir com a extern a les classes del seminari diocesà.

2. El Carmel, bressol de la seva vocació

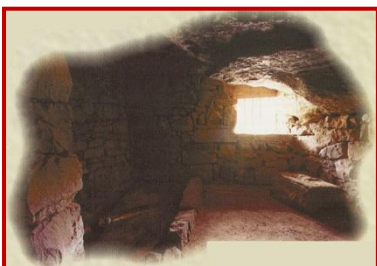
Als 17 anys, Francesc va decidir quedar-se intern al seminari. Seguia els seus estudis brillantment com a becari. A la vegada descobria que només Déu podia satisfer la seva set d'amor i bellesa, intuïnt que bellesa interior i santedat eren cares de la mateixa moneda. La seva vida estava amarada d'oració, pietat i penitència. Tot i que la seva vocació a la vida sacerdotal despertà el 1828, tenia seriosos dubtes, possiblement perquè no trobava l'ambient testimonial que desitjava.

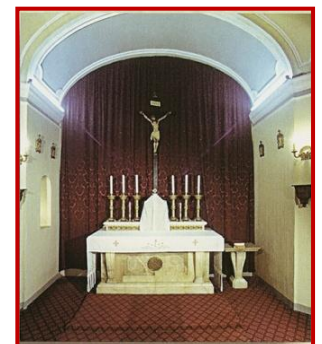
La seva proximitat espiritual amb el carmelita descalç Josep de Santa Concòrdia -amb qui compartia inquietuds de zel en la vida religiosa i esperit renovador- i la "criada" de santa Teresa de Jesús el van portar al Carmel. El 23 d'octubre 1832 va començar el noviciat a Barcelona, i el 15 novembre de 1833 feia la seva professió solemne amb el nom de fra Francesc de Jesús Maria Josep, els noms de la Sagrada Família de Natzaret.

Recerca i lluita foren de per vida les dues coordenades que configuraren la vocació de Francesc Palau, creant un estil de vida, una manera de ser i de viure caracteritzada per la **determinació del cor i llibertat d'actuació**. *"El claustre em va obrir el cor i va encendre la flama del meu amor..."* Però allà encara no va trobar el centre de la seva vida.

3. El Pare Palau: carmelita i sacerdot

A l'exclaustració de les comunitats religioses produïda la nit del 25 de juliol de 1835, fra Francesc respongué vivint la vocació carmelita en solitari. Essent ja diaca escapà miraculosament de les flames del seu convent i de l'engarjolament a la Ciutadella de Barcelona. Vestit de seglar tornà a Aitona refugiant-se en

una cova, prop de l'ermita romànica de Sant Joan de Carratalà, dedicat a pregar intensament per l'Església. El seu provincial el va fer anar a Barbastre on seria ordenat

sacerdot, gairebé clandestinament, a l'oratori privat del bisbe Jaume Fort i Puig. Des de llavors va començar a ser el Pare Palau, i emprengué la predicació. Primer que tot, però, se sentia carmelita teresià.

La seva acció com a missioner apostòlic se centrava a la Cova, on acudia molta gent a confessar-se. El moviment va aixecar sospites del govern, acusant-lo de carlista. Amb la victòria dels liberals el P. Palau va passar la frontera (juliol 1840) amb el seu germà Joan i un petit grup de sacerdots i estudiants, entre ells el jove Josep Escolà (més endavant fundador de l'Acadèmia Mariana). Gairebé onze anys va durar el seu exili voluntari a França, a les diòcesis de Perpinyà i Montauban. Continuaria vivint en una cova -sense acceptar per principi ajuda del govern francès- acollint als que se sentien captivats per la seva ferma i coherent personalitat.

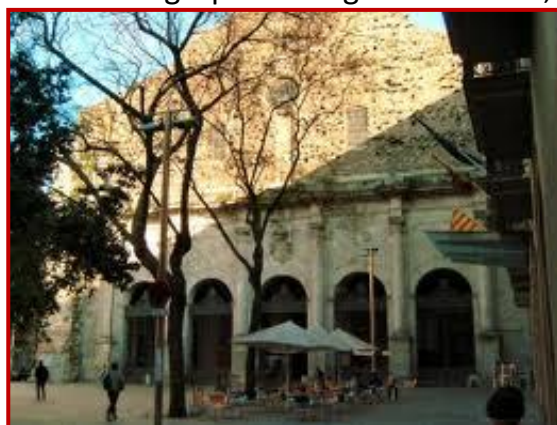
Fent cas omís de la seva prohibició, va difondre entre els refugiats una pastoral del Papa Gregori XVI sobre la dramàtica situació de l'Església a Espanya. Després va respondre a la repressió **ensenyant a pregar en l'esperit**. Aquest és el tema del llibre que va escriure durant la Setmana Santa de 1842, "**Lluita de l'ànima amb Déu**". Una lluita per la pau de l'Església que va voler impulsar a través d'una associació de persones consagrades.

La seva vida contemplativa austera i sacrificada li va valer la fama de sant. Tot i així no van faltar calumnioses denúncies contra ell i les persones que vivien l'Evangelí seguint el seu estil. L'abril de 1851, el P. Palau abandonava definitivament el territori francès al soplug i amb l'esperança del nou horitzó que ofería el Concordat del govern d'Espanya i la Santa Seu.

4. L'Escola de la Virtut: sacerdot missioner

Es va incardinar a la diòcesi de Barcelona, essent molt ben acollit pel bisbe José Domingo Costa i Borràs, qui li va confiar la direcció espiritual dels seminaristes. El P. Palau li va expressar el seu desig de viure en solitud i de donar aquesta orientació als que es confiaven al seu seguiment espiritual. El bisbe el va escoltar i li va permetre que fes un mes de retir a les muntanyes del Montsant a fi de meditar la seva decisió; però l'enrolà en el seu projecte de pastoral diocesana. Necessitava persones com ell, homes de Déu que parlen amb la paraula i amb la vida.

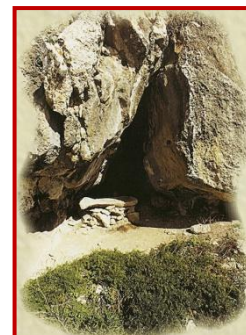
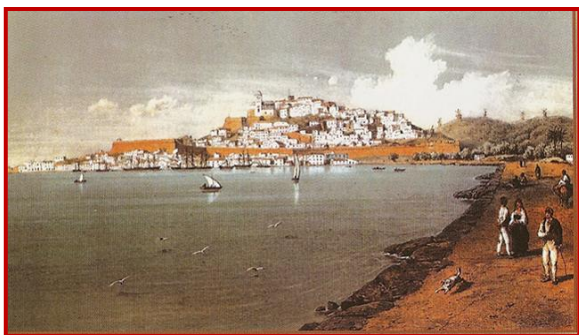
Consultada la voluntat de Déu i redactada la regla de vida per als seus grups de dirigides a Aitona, Lleida, la Fatarella, Balaguer..., va tornar de l'ermita de Sant Bartomeu. Al P. Palau li va brollar l'esperit teresià: "*Mil vides donaria jo per una sola ànima...*" i optà per la predicació. A més de formar en la fe a persones adultes compromeses en el món laboral, el P. Palau va optar també per acompanyar els immigrants de barris marginals. Era la Barcelona dels inicis de la industrialització. En estreta i eficaç interacció entre sacerdots, religiosos i seglars, i amb la participació activa de joves seminaristes naixia **L'Escola de la Virtut** a la parròquia de Sant Agustí (1851): missió evangelitzadora i catequesi per a adults. Des del principi, va tenir un èxit extraordinari entre persones de tota condició: obrers i empresaris, intel·lectuals i militars, de dretes i d'esquerres... Tots a favor de la pau. Resultava un quadre inèdit, insòlit fins aleshores. El P. Palau va escriure **El Catecisme de les Virtuts** (1851-1852) inspirat per l'Esperit Sant, l'autèntic director de l'Escola, i sota la protecció de la Mare de Déu del Carme amb la nova advocació de Nostra Senyora de les Virtuts.

Conscients que el P. Palau estava guanyant seguidors entre el proletariat, els sectors anticlericals i revolucionaris feren una campanya publicant sàtires i calúmnies contra l'escola, acusant-la de provocar les vagues i la revolució a Barcelona (1854). L'autoritat militar la tancà i confinà el P. Palau a Eivissa. El bisbe també fou desterrat. Els grups femenins de Lleida quedaren suprimits. Ressonaven les paraules de Palau al Capità general. "*Exm Sr, jo, en representació de la meua escola, puc dir a SE el que Jesucrist digué a les torbes: si hem parlat malament mostreu en què i, si no, per què se'ns suprimeix?*".

5. El voler de Déu: al servei de l'Església

A Eivissa, presó d'Estat, el P. Palau va trobar el desert que somniava en els seus anys joves. S'acostava als 44 anys i passava de l'activitat més intensa a una solitud obligada. Afrontà la difícil situació en silenci, refent el seu estil vocacional: de la solitud al servei apostòlic i, d'aquest, al silenci contemplatiu. Els sis anys de confinament a poc a poc s'anaren convertint en un regal de Déu. Dues imatges, dues realitats en el cor: **Església-misteri i Església-poble**. Una única meta: **voler el voler de Déu**. Una constant en la seva pregària: "*Senyor, què vols de mi? ¿Església? ¿Soledad?... Església, Església...*" El P. Palau descobrí el misteri de l'Església i es lliurà totalment al seu servei.

Al poble de sant Josep va erigir un senzill i diminut oratori que, amb el temps, es transformà en el primer santuari marià de l'illa: l'ermita d'es Cubells. Allà va traslladar la imatge de la Mare de Déu del Carme. Amb la presència de Maria, mestra de virtut, es va renovar l'esperit del deixeble. Així ho escrivia el 1855: "*Des que la Senyora de totes les Virtuts ha posat el seu tron en aquest lloc, em sento una cosa que abans no era, [...] és temps d'ordre i de pau, de pregària i repòs*". També solia retirar-se a Es Vedrà, un illot a 2 qm de la costa oriental de l'illa.

Les missions que va presidir a Eivissa van millorar els costums de la població. Portava una vida sòbria, de pregària i fraternitat, assistint espiritualment tothom que li demanava acompanyament en el seu caminar per la vida. Home honest i valent, va demanar justícia reclamant la seva llibertat perquè no hi havia motiu per viure com un malfactor. Amb aquest objectiu el 4 de desembre de 1859 va escriure a la reina Isabel II. En els seus informes a la sobirana, el governador eclesiàstic d'Eivissa, Rafael Oliver, feu un ampli elogi al·legant que el P. Palau era tot un sacerdot, model de virtut i testimoni vivent per als eivissencs. El 12 juliol 1860 un reial decret afirmava que Francesc Palau era innocent.

6. Maria, mirall de l'Església: fundador

Als seus gairebé 50 anys, malalt, amb febres gairebé contínues, els bronquis i l'oïda afectats..., el P. Palau torna al bullici de la ciutat. Amb tot, la novetat continua brillant en els seus ulls. Parla de camins nous, d'ordre nou, de nous horitzons, d'un món nou. Vessa de dinamisme missioner. Més que buscar, espera, més que esperar, confia: "*Déu no m'abandonarà sinó que em guiarà per on*

vulgui. Jo vaig segur, fiat de la cura de la seva paternal sol·licitud". Predicacions a Mallorca i Menorca. El Déu del P. Palau es manifesta en rostres concrets. Porta molts, molts noms en el seu cor. És el proïsme estimat.

L'Apocalipsi, el seu llibre preferit per la visió del "*cel nou i terra nova*", la teologia de sant Pau -el cos místic de Crist-, l'Església. Tot això meditat a la llum de *Las Moradas* de santa Teresa de Jesús, eren el tema de les seves reflexions i predicacions. El P. Palau transformava les novenes en autèntiques missions populars. Era un bon predicador i un valorat confessor. Presidint novenes, missions i d'altres jornades de reflexió i pregària recorregué nombroses ciutats: Palma de Mallorca, Madrid, Barcelona, Ciutadella, l'Alt Aragó. Fins i tot a la cort demanaven la seva presència.

En aquesta etapa el P. Palau havia canviat la seva escala de valors. Durant molts anys havia cregut que la seva vocació de carmelita era "*només tot sol amb Déu*". I Déu mateix li havia donat una nova clau d'interpretació: "*Estar en comunió amb els homes ja és estar en comunió amb Déu*". L'eucaristia és viscuda pel P. Palau, sobretot, com a misteri de comunió, veritable "matrimoni espiritual". "*Combrega un, combreguen mil...*". Amb la comunió el cos de l'Església creix, s'edifica. Eucaristia i evangelització guarden íntima relació en el carisma palautià.

De 1860 a 1872 l'acció missionera del P. Palau va ser contínua i variada. Tenia ben clar i era progressiu el seu carisma de fundador: creà la revista "Ermità", publicà llibres sobre l'Església figurada per l'Esperit Sant en la Bíblia, projectà hospitals per a malalts desnonats, practicà exorcismes als qui considerava "posseïts", fundà escoles catòliques, es lliurà al servei dels malalts contagiosos, etc. Tot eren formes d'expressió del que el P. Palau definia com la seva missió: **espiritualitat missionera i experiència eclesial**, la síntesi del seu carisma.

En aquesta experiència, Maria sempre hi va estar present. Primer com a devoció, imitació i amor a Maria. Des de 1864 potenciant la missió, l'enviament i el servei a l'Església perquè Maria se li va revelar mirall, figura, model acabat en el que contemplar una altra Verge i Mare: l'Església de Déu. Això és l'essencial de l'espiritualitat palautiana: la **dimensió missionera de la devoció mariana**.

El seu sacerdoci se li va revelar com la més gran vocació, entesa com a matrimoni espiritual amb l'Església. Va sentir que se li descobria en plenitud allò que tants anys havia buscat: "*Conèixer la seva **vocació i missió***". Així com la seva vocació va germinar com una crida de santa Teresa de Jesús, ara experimentava com una nova crida la voluntat de la Santa en la missió de fundar, com a família del Carmel Teresià, **l'orde terciària de carmelites descalces de la Mare de Déu del Carme i Santa Teresa**. Els germans i germanes del **Carmel Missioner Teresià** estaria consagrada a l'Església i lliurada a les seves necessitats. La fundació del nou orde donava unitat a l'itinerari espiritual i a l'activitat apostòlica del seu fundador

7. Els seus darrers anys: la visió trinitària

L'última etapa de la seva vida la va dedicar a atendre gent marginada. A Barcelona, acollia a casa persones malaltes en el cos i en l'esperit. Eren treballadors de la indústria tèxtil afectades per l'excés de treball i l'escassetat d'aliment i d'afecte. A més d'atendre'ls el P. Palau els escoltava i pregava per ells. Amb els seus col·laboradors i els malalts fou empresonat uns dies que s'eternitzaren. Així demostrà el seu profund amor a l'Església: "*l ara que t'he trobat, t'estimo – afegeix. La meva vida és el mínim que puc oferir-te per a correspondre al teu amor. La passió de l'amor que em devora, trobarà en tu el seu ble perquè ets tan bella com Déu El meu cor ha estat*

creat per a estimar-te. Ja no és meu sinó teu. Perquè t'estimo, disposa de la meva vida... i de tot el que sóc i tinc."

S'havia esquinçat el vel de la fe. Havia estat definitiva en la visió trinitària. **"Essent Déu i els proïsmes, això és l'Església Santa, la imatge viva i acabada de Déu Tri i U i l'objecte primari i secundari de l'amor de l'home viador, la presència de la cosa Estimada per fe, en ell produeix l'amor perfecte entre els dos amants. I tots dos són el mirall on mira Déu Tri i U la seva imatge "**. Eren les noces definitives.

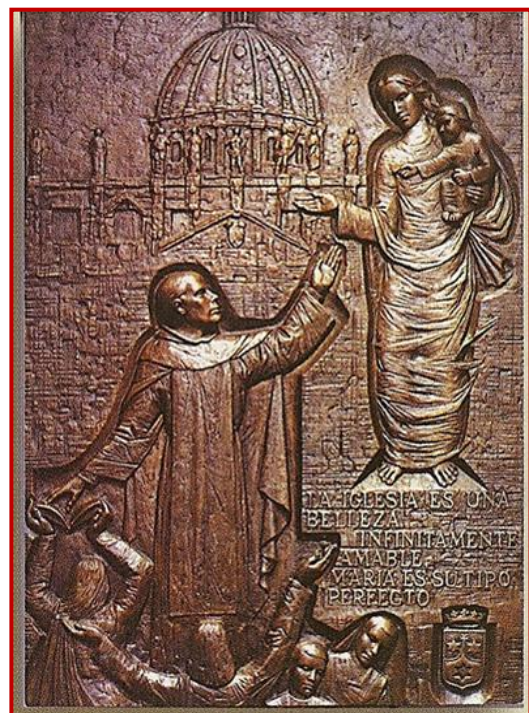
El dia 10 març 1872 havia arribat a Tarragona malalt, contagiad per haver assistit als empestats en Calasanç (Osca). Deu dies després, el 20 de març, va morir envoltat dels germans i germanes carmelites que havia fundat. Acusat de pràctica il·legal de la medicina, suspès en les seves llicències ministerials... Però estimat i venerat pels seus fills i filles espirituals i pel poble. Va morir invocant Maria, sant Josep, el seu Àngel de la Guarda. Parlava amb santa Teresa de Jesús; parlava de l'Església.

Les seves darreres paraules són un lament: *"Déu meu! M'heu canviat la sort! Havia desitjat vivament el martiri i moro al llit, envoltat dels qui m'estimen. És ara, amb aquest pas, que he viscut la realitat tantes vegades pressentida. Què deliciós és el descans als braços d'una mare verge tan neta com l'Església triomfant... He mantingut meu parer, no m'he apartat mai de l'Església... Ja és l'hora, Teresa"*.

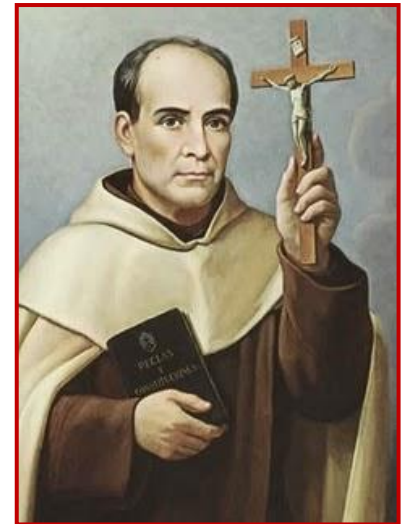
Les seves restes mortals estan a la capella de la casa mare de les Carmelites Missioneres Teresianes a Tarragona

A Roma, el dia 24 d'abril de 1988, el Papa Joan Pau II el va declarar beat.

La seva festa litúrgica és el dia 7 de novembre.

GUIÓ BIOGRÀFIC

1811.- Neix a Aitona (Lleida) Espanya el 29 de desembre.

1825.- Es trasllada a Lleida a casa de la seva germana Rosa.

1828-1832.- Seminarista a Lleida. Estudia filosofia i teologia.

1832.- Passa al noviciat dels Carmelites descalços a Barcelona.

1833.- Professa el dia 15 de novembre com a Carmelita descalç a Barcelona.

1835.- Exclaustrat.

1836.- Ordenat sacerdot a Barbastre (2 d'abril).

1840.- Nomenat missioner apostòlic per les diòcesis de Tarragona, Vic, Tortosa, Barcelona i Girona. Capellà de les tropes carlistes, marxa a França quan aquestes són vençudes a Berga (Barcelona).

1840-1851.- Viu a França. Fixa la seva residència a Cayllus, prop del castell de Mondèsir.

1842.- Escriu "La Lluita de l'ànima amb Déu".

1846.- Entra en contacte amb Joana Gràcies, col·laboradora en els seus plans de fundador. Viatja a Espanya on roman durant un any.

1847.- Torna a França.

1851.- Es presenta a la diòcesi de Barcelona, el bisbe Costa i Borràs l'acull. Es retira a la solitud del Montsant i entra en relació amb les comunitats de Lleida i Aitona. Funda l'Escola de la Virtut a la parròquia de Sant Agustí.

1852.- Dispersió de les comunitats de Lleida i Aitona.

1854.- Clausurada l'Escola de la Virtut, per les autoritats civils. Es confinat a Eivissa on desenvolupa una intensa vida apostòlica, amb els períodes de soledat d'es Vedrà. Obté el nomenament de missioner apostòlic per la congregació de propaganda fide.

1859.- Edita "L'Escola de la Virtut vindicada".

1860.- Fi del confinament a Eivissa. A la catedral de Menorca, durant la predicació de la novena de les ànimes rep una il·luminació especial sobre el misteri de l'Església. Fa testament a favor de Joana Gràcies, Gabriel Brunet i Ramon Espasa.

1861.- Reorganitza la vida dels ermitans de Sant Honorat de Randa.

1862.- Apareix a Barcelona el llibre del mes de Maria.

1863.- Organitza les primeres comunitats de l'obra fundacional.

1864-1866.- Missioner Apostòlic a Eivissa i Catalunya. A partir de 1864 hi ha constància de la redacció de "Les meves Relacions"

1865.- Publicació de "L'Església de Déu" figurada per l'Esperit Sant en els llibres Sagrats.

1866.- Resideix a Vallcarca (Barcelona) i continua l'activitat del exorcistat. Viatja a Roma el 8 de desembre.

1867.- Obté del comissari apostòlic dels Carmelites Descalços d'Espanya la patent de director dels terciaris de l'Orde. Escriu els estatuts per als germans terciaris de la Verge del Carme. Surt el primer número de "Ermità".

1869.- Ratificació de bisbe de Lleida per les seves fundacions.

1870.- Segon viatge a Roma. Es empresonat per la seva activitat a Vallcarca.

1871.- Tracta d'establir normes concretes per al govern de la Congregació.

1872.- Tramita la publicació de les "Regles i Constitucions de l'Orde Terciària de Carmelites Descalços", imprimint-les a Barcelona. Mor a Tarragona el 20 de març.

Cova del Pare Palau – Aitona (Lleida)